

[Kristen Amby.]

som jeg sagde, en kreditor nummer A med kryds og slange, for den pågældende er ejer af tingen, skønt han har solgt den.

Jeg har lidt svært ved at forstå, at en handelsmand som det ærede medlem ikke forstår selve det problems mærkelighed, der ligger i, at samtidig med at man sælger en ting til en anden, bliver man ved med at beholde den, har ejendomsret til den. Og det er jo heller ikke rigtigt, når det ærede medlem siger, at virkelig fattige ikke kan få kredit. Vorherre bevares, hvis de ikke havde venlige og fornuftige købmænd, der i strenge tider med arbejdsløshed og sygdom gav dem både melet og smørret og viktualievarerne på kredit (*Anker Lau*: Det er ikke det, der er tale om!). Ja, men det ærede medlem skulle tænke på, at købmændene, har ingen beskyttelse af nogen art; de varer, jeg her har nævnt, er sandelig fortæret, inden der kan være tale om at tage dem tilbage.

Jeg kan godt begribe, den højtærede minister har haft den samme fornemmelse som det ærede medlem, at jeg måske ville slutte med at fraråde det hele. Næh, vi har nu engang dette afbetalingssystem, selvom det vel nærmest er kommet ind ad bagdøren, måske fordi man havde det i Amerika. Men det er nu ikke altsammen godt, hvad der kommer fra Amerika, det synes jeg man har lov til at sige, og jeg mener dette er en af de mindre heldige ting. Der havde nok været andre veje, ad hvilke der kunne åbnes kreditmuligheder for ubemidlede mennesker. Vi var selv i sin tid inde på tanken om møbel-lån til ungdommen, og da sloges vi godt, såvidt jeg erindrer, med hensyn til, om det skulle være til den rigtige rente eller til en fikseret, lavere rente. Nu ser jeg af forslaget, at kreditor skal have den rigtige rente, når det drejer sig om beløb over 3 000 kr., uden noget nedslag. Det var derfor måske nok muligt på det vigtige område, ministeren nævnte, at finde en udvej.

Det er rigtigt, jeg har brugt udtrykket „socialt onde“, og det er måske også et for stærkt ord, men at der knytter sig sociale onder til afbetalingssystemet, det giver den højtærede ministers eget udvalg jo selv udtryk for, idet det nemlig slutter med at nævne de øgede fogedforretninger og den øgede kriminalitet, og det er det, jeg vender mig stærkest imod. Og jeg må nu nok sige,

at når det nedsatte udvalg — selvom det påpeger, at fattige menneskers forsyning med både forbrugsgoder og måske også nogle andre goder vil man ikke råde til at vanskeliggøre ved stærkere bestemmelser i lovgivningen — selv slutter med at sige, at der er forbundet sociale onder dermed: fogedrettens overfyldelse — det kan nu være, hvad det være vil — og dernæst en øget kriminalitet, ja, så begynder jeg at spidse øren. For *vort* ansvar her i denne sal, det går i hvert fald så vidt, at vi ikke skal være med til foranstaltninger eller holde hånden over foranstaltninger, der øger kriminaliteten.

Det er jo et fint udtryk: den øgede kriminalitet, men det, det betyder, er simpelthen, at der skjuler sig ulykkelige og strandede menneskeskæbner bag dette udtryk, og mange af de pågældende ville ikke være kommet i konflikt med loven, hvis ikke deres økonomi var blevet belastet med det, jeg næsten vil kalde forbandelsen ved afbetalingssystemet, sådan som vi har det. De pågældende har i et letsindigt øjeblik, lokket af reklame eller en pågående agent, købt sig ind i usikkerhed, ulykke. Det kender vi, der har haft med fanger at gøre, altfor meget til, til at det skulle have undgået at påvirke os. Det betyder ikke, at man skal væk fra afbetalingshandel, men man skal ikke opfordre folk til ligefrem at købe noget, de slet ingen brug har for, og som de, hvis de havde fået tænkt sig om bare et par dage, slet ikke ville have købt. Derfor er jeg glad for, at justitsministeren sagde, at vi kunne forhandle lidt nærmere om disse ting i udvalget.

Der er et spørgsmål, som jeg måske med formandens tilladelse må stille til justitsministeren. Efter dansk lov er det jo således, at hvis sælgeren har taget ejendomsforbehold ved salget, begår køberen en strafbar handling ved at disponere over genstanden, inden han har betalt den. Jeg vil gerne forelægge et tilfælde, som er forekommet: en familie er kommet ind i hele afbetalingsmøllen, og så bliver dens kår pludselig ændret, indtægten halveres omtrent, da konen ikke mere kan gå på arbejde, fordi der er kommet et barn; de er kommet så langt i afbetalingen på møbler og andet, at de har betalt de tre fjerdedele af summen, men de ved, at det vil være umuligt for dem i en nær og måske også i en fjern fremtid at af-